

'Hoog Catharijne is veel te duur, 't lijkt wel het Paleis van Versailles'

Een kroketje uit de muur trekken bij Bram Ladage kan nog maar tot volgende week.

FOTO MARNIX SCHMIDT

UTRECHT

Het is bijna gedaan met de 'Patatstraat', de traverse tussen Hoog Catharijne en Utrecht CS. Een roemrucht stukje Utrecht waar velen ooit een snackje scoorden wordt ingehaald door de tijd.

MAARTEN VENDERBOSCH

De Brood Express in Hoog Catharijne houdt er zaterdagochtend mee op. Volgende week worden de laatste warme kroketten in de snackmuur van Bram Ladage geschoven. Weer een paar dagen later, als allerlaatste, sluit ook Roel Smorenburg zijn tabakswinkel. Op 10 februari moet hun plekje in de zogeheten 'Patatstraat' leeg worden opgeleverd. Korte tijd later gaat de betonschaar erin.

De ouders van Roel Smorenburg (54) begonnen de tabakszaak aan het oude Stationsplein. Toen dat moest wijken voor de nieuwbouw van Hoog Catharijne, mochten zij als eerste een alternatief plekje uitkiezen op de nieuwe traverse.

Chaos

In de unit van hun keuze zit zoon Roel, 45 jaar later, nog steeds. Hij mag er straks het licht uitdoen.

Hij is er nuchter onder, dat de boel hier straks platgaat. Nuchter: „We hebben mooie tijden gehad, hier. Gezellig. Met dat lage plafond, die massa mensen eronder. Elke dag gebeurde er wel iets gekks, of had je bijzondere gasten over de vloer. Maar er komt een einde aan. Zo is het met alles. Ik ben er ook wel een beetje klaar mee. Altijd lange dagen, die chaos en drukte om je heen. Ik ga het rustiger aan doen.”

'Patatstraat' is een begrip dat in de Utrechtse volksmond bestorven ligt. Hoe die het verzonnen kreeg, laat zich raden. Naar verluidt is de traverse het drukste 'straatje' van Nederland geweest, met wel 12 of 13 miljoen passanten per jaar. Dan praat je over een mierenhoop van reizigers, die allemaal nog even een snelle snack, een broodje, een kop koffie of een krantje wilden kopen.

Junk

In z'n beste tijd vond je hier Charlie Chiu, de notenbar van Kruys, kocht je er een bloemetje voor thuis of genoot je van een ijsje, sprak je af met iemand, struikelde je over de gehaaste mens (of over de gebruikende junk) - en je at er je patatje.

Maar de metamorfose van Hoog Catharijne en omgeving maakt van dit alles historie. Half februari, de precieze dag is nog niet bekend, gaat het nieuwe Stationsplein open, onder het opvallende bollendak.

Vanaf dat moment komen er nieuwe passantenstromen op gang, tussen de oude stad en het nieuwe stationsgebied. En ontstaat er misschien wel een nieuwe Patatstraat, die ook weer een nieuwe, eigentijdse naam krijgt in de volksmond.

Protserig

Roel Smorenburg verhuist er niet heen. Niet te betalen. Hem is ter ore gekomen: 20.000 euro huur per maand, voor 56 vierkante meter. Nou, dan moet je heel wat patat verkopen. Zoveel sigaretten, aanstekers, snoep, drank en ansichtkaarten krijgt hij in elk geval niet in een maand verkocht.

Smorenburg gaat verder met een winkel aan de 't Goylaan. Het nieuwe Hoog Catharijne is sowieso niet zijn ding. „Het lijkt wel het paleis van Versailles. Veel te duur, als je het mij vraagt. Ik moet nog zien of Utrecht het daarmee gaat redden.” Lunchklanten aan de snackmuur van Bram Ladage zijn daarover wisselend in hun oordeel. Sommigen vinden het prachtig, anderen vinden het protserig.

Dat er een einde komt aan de Patatstraat, en zo snel al, dat is voor velen zelfs een verrassing. Maar eentje die geen noemenswaardige gevoelens van nostalgie wakker maakt, of heimwee naar een ander Utrecht. Op elke periode volgt weer een volgende, tenslotte.

En straks gaat een patatje er aan het Stationsplein ook best in.